

beidet, thi jeg føler mig overbevist om, at det er Statens Lærv og Interesse, han har havt for Die; men paa den anden Side troer jeg, at det ærede Medlem tidlig er kommen ind paa en noget urigtig Opfattelse af dette hele Spørgsmaal, og at han er bleven i høi Grad statet i denne fra Begyndelsen lidt, men under Udførelsen meer og meer vrang Opfattelse ved de Kræfter, som han med lidt, ialfald med mindre Held end sædvanlig, har valgt til Udførelsen af denne Opgave, og at han derved er kommen til paa flere Punkter at begaae Feiltagelser, som have været i høi Grad nærgaaende mod de paagjældende Private, og som jeg frygter vil i flere Retninger medføre ubehagelige Følger for Statskassen. Det er nemlig ingenlunde Tilfældet, som det ærede Medlem troede, at der hos Grundejernes store Fleertal findes en almindelig Anerkjendelse og Tilfredshed med Nøiagtigheden af de Former, hvorunder man var gaaet frem; tværtimod, det har været ulige mere nødvendigt at holde tilbage i den Henseende, end at hidse paa, thi der findes hos dem Alle en meget levende Erkjendelse af, at den Form, som i nogle Tilfælde har været benyttet, ikke har været stemmende med Loven; men man ønsker ikke at drive den Art Forhold til det Yderste, og det har været min Bestræbelse under hele denne Sag ikke at angribe det ærede Medlem, men gjøre, hvad jeg troede kunde bidrage til at bringe denne Sag til en for alle Parter paffelig og god Løsning. Men, som sagt, det ærede Medlem vil ikke kunne regne denne Sags Behandling blandt de Laurbær, med hvilke han traadte tilbage fra Krigsministeriet, og ganske særligt vil jeg sige, at i det Forhold, i hvilket han er traadt til Kjøbenhavns Commune og til Kjøbenhavns Magistrat, er der adskillige Skyggesider, som ville efterlade sig varige Følger. Der har under tidligere Forhandlinger her i Salen fra det ærede Medlems Side været brugt stærke Udtryk med Hensyn til Kjøbenhavns Commune, knyttende sig til Sagen angaaende Enighedsværn, og disse Uttringer ere ikke blevne imødegaaede saaledes, som man kunde have ventet, at de vilde blive det. Jeg har ikke noget særligt Mandat til at optræde her og tale paa Andres Vegne, men saameget troer jeg dog at

kunne sige, at, dersom der med Hensyn til Enighedsværn fandtes inellem Krigsministeriet, da det ærede Medlem forlod det, og Kjøbenhavns Commune Noget, som kunde kaldes Conflict, saa skyldes disse ganske væsentlig det ærede Medlems Optræden i Demarcations-sagen efter Contractens Underkrift, i hvilken Kjøbenhavns Commune har troet at see en Tilfidesættelse af dens berettigede Fordringer. Sa, det kan ikke hjælpe, at det ærede Medlem ryster paa Hovedet deraf; det ærede Medlem kan mene, at han har Ret og Kjøbenhavns Commune Uret, men det Factum er sikkert, at den Tro findes, at det ærede Medlem har under Behandlingen af denne Sag tilfidesat Kjøbenhavns Communes Ret i flere væsentlige Punkter. Og en Ting er ligesaa sikker, den nemlig, at det ærede Medlem uden nogen som helst Nytte har forstyrret Privates Brug af deres Eiendom; de Private maage vel finde sig i at opgive deres Benyttelse, naar Staten vederlægger dem med en Erstatning, og de kunne end ikke kræve særligt Hensyn, naar Staten har en Ret at gjøre gjældende imod dem og et fornuftigt Formaal, i hvilket denne Ret kan benyttes, men de Privates Interesser bør ubetinget respecteres, naar ikke et fornuftigt Formaal kan opnaaes ved at tilfidesætte dem. Jeg nævner netop dette, fordi der blandt de Vej- og Gadeanlæg, til hvis Nytte man har villet foretage og har foretaget disse hensynsløse Nedrivninger af Bygninger, er Vej- og Gadeanlæg, som ikke i lang Tid ville komme til Udførelse. Den i Indstillingen Nr. 4 omtalte Grundejer, hvis Huus gaaer nogle faa Alen ind paa den Gadestrækning, som ønskes udlagt til Farimagsvæien, er netop et Exempel i denne Henseende. Farimagsvæien er, hvis jeg ikke tager feil, for Tiden 22 eller 25 Alen bred, og det er Planen engang at gjøre den til en Gade paa 40 Alen. Gaden paa 22 Alen berører slet ikke dette Huus, det ligger langt tilbage fra denne Linie, men en Brede af 40 Alen kræver et Par Alen af Mandens Bygning. Nu spørger jeg ethvert fornuftigt Mennecke: er der nogen Nødvendighed for i Mai 1870 at nedrive et Huus, som skyder ind paa en Gadebrede af 40 Alen for Østerfarimagsvæi? Er der nogen Sand-